

Arrest

nr. 89 537 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BAKI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 14 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 17 januari 2011.

Op 28 februari 2011 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 4 maart 2011 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vragenlijst en op 5 juni 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 27 juni 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Rabwah/Chenab Nagar, gelegen in de provincie Punjab. U bent een ahmadi, geboren in Bahawalpur en woont sinds het begin van de jaren 1990 in Rabwah. U werkte sedert meerdere jaren als rijsja bestuurder en hielp ook mee in het landbouwbedrijf van uw vader, die een boerderij en gronden bezat in de omgeving van Rabwah. Na uw huwelijk in 2007 bleef u in het huis van uw ouders wonen. Uw vrouw was lerares in een nabijgelegen dorp. Eerst ging ze, samen met een aantal collega's, naar haar werk met behulp van privé-vervoer. Na verloop van tijd bracht u uw vrouw en collega's met uw rijsja naar de school. In 2010 nam u, op de weg terug naar Rabwah, regelmatig een klant, S. A. mee. U raakte met hem bevriend en nodigde hem ook uit bij u thuis. Hij vertelde u lid te zijn van de extremistische beweging Ahle Sunnat. Hij wist dat u, zoals de meerderheid van de bevolking van Rabwah, tot de ahmadi-gemeenschap behoorde, maar dit stelde geen problemen voor uw vriendschap. Eind augustus of begin september 2010 vroeg hij u een bestelling plantgoed voor suikerriet te regelen. Uw vader bezorgde dit plantgoed ter waarde van 60.000 roepies en er werd afgesproken dat S. A. u binnen de twee maanden zou betalen. U ging twee keer naar hem toe, maar de man kwam met geen geld over de brug. Begin december 2010 ging u een derde keer bij hem om uw geld op te eisen. S. A. weigerde toen bot om het geld te betalen en schold u uit. Hij riep zo hard dat de burens kwamen aanzetten om te vernemen wat er gaande was. S. A. beschuldigde u er vervolgens van dat u als ahmadi uw geloof bij hem kwam verkondigen en dat u hem wilde overtuigen om zich tot de ahmadi-religie te bekeren. U legde aan de aanwezigen uit dat u daar alleen om uw geld gekomen was en kon weggkomen. U ging naar de boerderij waar u uw vader op de hoogte bracht van het gebeuren. 's Anderendaags kwam de politie van Chiniot bij u thuis in Rabwah. De politie zocht u omdat u werd beschuldigd van blasfemie en omdat u uw geloof had verkondigd. Uw vader vond dat u niet langer in de buurt kon blijven en u vertrok toen naar Bahawalpur. Daar verbleef u bij werknemers van uw vader, die er op zijn huis pasten en zorgden voor de gronden die u familie er nog bezat. De politie bleef echter op zoek naar u en uw vader regelde toen uw vertrek uit Pakistan. U verliet uw land van herkomst vanuit Lahore van waaruit een smokkelaar u verder begeleidde naar Amsterdam. Van daar reisde u over de weg verder naar België. U reisde op illegale wijze per vliegtuig naar Nederland, waar u op 14 januari 2011 aankwam en doorreisde naar Brussel. U diende op 17 januari 2011 een asielaanvraag in België in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor oude en nieuwe geboortecertificaten van uw kinderen, een huwelijkscertificaat, twee documenten betreffende uw rechtszaak en een krantenartikel, neer. U legde ook uw originele identiteitskaart voor. Dit document had u al bij de introductie van uw asielaanvraag, op 17 januari 2011, aan de Belgische autoriteiten overgemaakt.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel u niet over een uitgebreide theoretische kennis van uw geloof beschikt en hoewel u verklaart geen specifieke functies voor uw geloofsgemeenschap te hebben waargenomen (gehoorverslag CGVS p.5 en 11), kan worden aangenomen dat u ahmadi bent. U bent geboren in een familie die ahmadi is en bent ook gehuwd binnen uw geloofsgemeenschap. Er wordt dus niet getwijfeld aan uw bewering ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en wist uw persoonlijke vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk te maken. Hoewel het CGVS erkent dat ahmadis in Pakistan potentieel problemen kunnen hebben, wijzen onderstaande vaststellingen erop dat aan de door u ingeroepen problemen met S. A. en de Ahle Sunnat beweging, alsook de vervolging door de autoriteiten van uw land omwille van uw religie, geen geloof kan worden gehecht. U voegt daar zelf ook aan toe dat de ahmadi overal in Pakistan problemen hebben, maar dat u niets speciaals te vertellen hebt over eventuele problemen voor de leden van uw familie. U weet ook niet of uw vader ooit problemen had omwille van zijn geloof (gehoorverslag CGVS p.6 en 12,16).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de vriendschap met S. A. al enige vragen doen rijzen. U verklaarde dat S. A. behoorde tot de Ahle Sunnat beweging. Uit publieke informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat deze extremistische organisatie een van de islamitische groeperingen is die ideologische, intimidatie-en geweldcampagnes tegen de ahmadi voert. Het is bevreemdend dat een aanhanger van een dergelijke beweging vriendschap met een ahmadi sluit en dat hij u dit al vertelde toen hij u pas ontmoet had. Op de vraag of dit geen probleem vormde voor uw relatie zegt u dat u daar enkel "in a light way" over praatte (gehoorverslag CGVS p.12 en 13). Gezien de huidige algemene context van de ahmadi in Pakistan zijn dit weinig aannemelijke beweringen. Verder kunt u ook uw vrees tegenover die groepering Ahle Sunnat niet duiden. U zegt alleen dat ze de ahmadi niet graag hebben (gehoorverslag CGVS p.13). Uw vrees voor de beweging Ahle Sunnat stoelt dus nergens op en uw moeilijkheden betreffen eerder een persoonlijk probleem met S. A. Volgens u heeft die persoon een valse aanklacht, wegens blasfemie en proselitisme tegen u ingediend, omdat u ahmadi bent, maar eigenlijk gaat het in hoofdzaak om een schuld die hij niet wil vereffenen. U legt twee documenten voor ter staving van die klacht. Er moet worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor maar weinig informatie over die documenten kon geven. U zegt dat het over een klacht bij de rechtbank gaat en dat alles daarmee verbonden is (gehoorverslag CGVS p.7). Verder strookt de inhoud van die documenten ook niet met uw verklaringen. De documenten die u voorlegt zijn afkomstig van het Sessions Court in Chiniot en betreffen een directe klacht die dateert van 27 januari 2011. Aan die klacht is ook een getuigenis toegevoegd, eveneens daterend van 27 januari 2011. In het document van de rechtbank wordt de houding van de politie aangeklaagd, omdat die geen enkele actie zou hebben ondernomen en dit wegens de invloed die de ahmadis op de politie zouden uitoefenen. Hiertegenover staat dat u tijdens het gehoor aangeeft dat S.A. op 1 december 2010 een klacht tegen u indiende (gehoorverslag CGVS p.7) en dat er een First Information Report (F.I.R.) tegen u bij het Saddar Police Station in Chiniot werd ingediend. Volgens u kwam de politie u al de dag na het incident met S. A. bij u thuis in Rabwah zoeken. Vermits u het incident op 1 december 2010 situeert, zou dit dan op 2 december 2010 zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS p. 13 en 14). Indien de politie optrad op 2 december 2010, handelde ze op basis van die F.I.R, wat dus in tegenspraak is met de inhoud van het door u voorgelegde document. De politie kon op 2 december 2010 onmogelijk handelen in opdracht van de rechtbank, omdat de directe klacht bij de rechtbank dateert van eind januari 2011. Het is ook bevreemdend dat u documenten van de rechtbank kunt voorleggen, terwijl u geen kopie van de F.I.R. neerlegt, die u normaal gezien van dezelfde rechtbank zou kunnen verkrijgen. Uit publieke informatie blijkt immers dat de beklagde of een derde gratis een gecertificeerde kopij van een F.I.R. kan verkrijgen op de rechtbank. Het volstaat niet om louter documenten voor te leggen. De voorgelegde documenten moeten gestaafd worden met coherente en geloofwaardige verklaringen. Dit blijkt hier niet het geval te zijn. Verder beweert u ook dat de beschuldigingen in de documenten vervat, verwijzen naar zowel art. 295c als naar art. 298c van het Pakistaanse Strafwetboek (PPC) (gehoorverslag CGVS p.7). In de door u voorgelegde documenten is er enkel sprake van het art. 298c PPC. Later tijdens het gehoor beweert u niet te weten of er slechts een of beide wetsartikelen in de door u voorgelegde documenten vermeld staan (gehoorverslag CGVS p.14). Uw kennis over de inhoud van die wetsartikelen is ook ondermaats. U weet niet wat ze precies inhouden en welke strafmaat er op welk misdrijf staat (gehoorverslag CGVS p.14). U weet evenmin wat er met uw rechtszaak verder is gebeurd (gehoorverslag CGVS p.15). Uw uitleg hierover, namelijk dat u zelf niet naar de documenten kijkt, omdat u geen onderricht persoon bent, die die documenten toch niet verstaat, volstaat niet om uw onwetendheid over uw rechtszaak te verschonen. Van iemand die beweert een levenslange gevangenisstraf of zelfs de doodstraf te kunnen oplopen, mag toch verwacht worden dat hij de evolutie van zijn zaak opvolgt en daar een uitgebreide kennis over heeft. Deze verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten, temeer uit publieke informatie blijkt dat dergelijke documenten in Pakistan ook gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Uw beweringen dat u geen advocaat onder de arm kon nemen om uw zaak te verdedigen, omdat ze dergelijke zaken niet willen aannemen zijn evenmin geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.14 en 15). Uit publieke informatie blijkt dat de ahmadi-gemeenschap over een panel van advocaten beschikt die bijstand aan ahmadi met problemen verlenen. U hebt echter geen stappen ondernomen om een advocaat te raadplegen en hebt evenmin gebruik gemaakt van de structuren binnen de ahmadi-gemeenschap om uw probleem aan te kaarten en hulp te vragen. Deze vaststellingen ondermijnen bovendien ook de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas.

Verder moet worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw acties ondernomen na het incident, niet eensluidend zijn. Enerzijds zegt u dat uw laatste werkdag eerder eind november was en dat u wegens uw problemen toen stopte met alle werk en dezelfde dag nog naar Bahawalpur ging (gehoorverslag CGVS p.3). Later tijdens het gehoor zegt u dat u na het incident met S. A., dat u dan begin december situeert, naar uw huis in Rabwah ging (gehoorverslag CGVS p.11 en 13). Nog later zegt u dat u na dit incident naar de boerderij in Channia ging en de dag nadien van uw vader

hoorde dat de politie bij u in Rabwah was gekomen. U bleef een nacht op de boerderij alvorens naar Bahawalpur te vertrekken (gehoorverslag CVGS p.15). Ook uw verklaringen over uw laatste ontmoeting met uw familieleden, die allen op hetzelfde adres verblijven, zijn hoogst onduidelijk. Wat uw vrouw betreft zegt u dat dit eind november of begin december 2010 was toen u het laatst thuis was; wat uw moeder betreft, zegt u dat dit begin december in uw huis in Rabwah was en voor uw vader geeft u eerst Rabwah aan, om daarna te zeggen dat het in Bahawalpur was en daarna dat het in Lahore was toen u Pakistan verliet (gehoorverslag CGVS p.4 en 6). Deze vage verklaringen maken het onmogelijk het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Rabwah te bepalen, alsook de exacte datum van het incident met S. A.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot die reis onderling tegenstrijdig. Eerst zegt u met het vliegtuig tot in België te hebben gereisd. Na confrontatie met uw eerdere verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, dd.28 februari 2011, punt 35) waar u beweerde met de auto van Amsterdam naar België te zijn gereisd, komt u op uw woorden terug en zegt u dan dat u toch met de auto van Nederland naar België kwam (gehoorverslag CGVS 9 en 10). Dergelijke onwaarachtige verklaringen over uw reisroute strekken zich verder ook uit tot de gebruikte reisdocumenten en de houding van de smokkelaar, die u vergezelde op uw reis. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zei u eerst te hebben gereisd met een paspoort waarvan u niet wist of het vals was (gehoorverslag CGVS p.8). Vervolgens beweert u dat u niets van de documenten afwist, omdat de smokkelaar alle documenten bij zich had. Onmiddellijk daarna verklaarde u dan weer dat de smokkelaar u de reisdocumenten gaf in Lahore, dat u daar zelf met de documenten de controles bent gepasseerd en dat u bij aankomst in Amsterdam opnieuw probleemloos met die documenten door de controles ging. Dit gebeurde zonder dat u daarover specifieke afspraken met de smokkelaar had gemaakt, u zei dat u hem zomaar diende te volgen. Bij het verlaten van de luchthaven in Amsterdam zou de smokkelaar u de reisdocumenten dan weer hebben afgenomen (gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Deze verklaringen zijn onderling tegenstrijdig, wat hun geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Bovendien mag er in dergelijke omstandigheden van u ook verwacht worden dat u met de smokkelaar gedetailleerde afspraken maakt over de reis en uw handelen bij de grenscontroles, en dat u ook de nodige uitleg kunt geven over de gebruikte documenten. Indien u met valse reisdocumenten hebt gereisd, mag er van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van die documenten worden verwacht. Dit is niet het geval: u kunt daarover geen enkele informatie geven. U wist niet welke naam of geboortedatum dat vals paspoort bevatte. U wist ook niet van welke nationaliteit het paspoort was en of het een visum bevatte (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort. Daarenboven legde u uw originele identiteitskaart voor bij het indienen van uw asielaanvraag op 17 januari 2011, wat dus betekende dat u die identiteitskaart bij u had tijdens uw reis. U en uw smokkelaar namen dus een aanzienlijk risico indien u bij een controle betrapt werd met een vals paspoort en met uw echte identiteitskaart. Tot slot moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, instapkaart, bagagestickers) en dat u tijdens het gehoor ook de grootste moeite had om uw aankomst in België precies te situeren: eerst zei u 17 januari 2011, om dan later 16 januari 2011 op te geven en het uiteindelijk op 14 januari 2011 te houden (gehoorverslag CGVS p. 2,9 en 10). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd en de documenten die u hiervoor hebt gebruikt. Dit doet het vermoeden rijzen dat u met uw eigen paspoort hebt gereisd, maar dit document achterhoudt. Immers kan dit paspoort uitreisstempels of visum-gegevens bevatten die u niet ter kennis van de Belgische asielinstanties wilt brengen.

Zoals hierboven vermeld kan aan de door u voorgelegde documenten betreffende uw rechtszaak geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. U bleef in gebreke enige nuttige uitleg te verschaffen over het neergelegde krantenartikel. U weet zelfs niet in welke krant dit artikel gepubliceerd werd (gehoorverslag CGVS p.8). Het is ook bevreemdend dat het krantenartikel pas op 2 maart 2011 verscheen, terwijl de directe klacht van uw belager al dateert van 27 januari 2011 en de feiten zich al op 1 december 2010 voordeden. Een krantenartikel in een originele lokale krant dat makkelijk tegen betaling kan worden gepubliceerd is hoe dan ook geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel, is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen. Uw identiteitskaart, alsook het huwelijkscertificaat en de geboortecertificaten van uw kinderen kunnen aanvaard worden, vermits deze elementen hier niet ter discussie staan.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen

en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...).”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van art. 1A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en schending van de artikels 48/3, 48/4 en volgende van de vreemdelingenwet van 15 december 1980:

8.1.1. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de zienswijze van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wenst te repliceren onder voorbehoud van alle rechten en onder voorbehoud van verdere uitwerking in de loop van het geding.

Omdat verzoeker een Ahmadi is, ervaart hij ernstige veiligheidsproblemen in Pakistan. Hij kan geen effectieve bescherming krijgen van de Pakistaanse autoriteiten.

Het CGVS gelooft het asiolverhaal van verzoeker niet.

Verzoeker verklaarde het volgende bij het CGVS:

"Welke zijn de redenen van uw vertrek uit Pakistan? Probeer die zo concreet mogelijk en in chronologische volgorde aan te geven.

Ik was een riksja bestuurder en mijn vader een landbouwer en we zijn Ahmadiyya. Ik had een probleem met S. A., die behoorde tot de organisatie Ahle Sunnat. Mijn vrouw is lerares. Ik ging elke dag mijn vrouw afzetten aan haar school. Ik ontmoette S. A. Hij leefde dicht bij onze plaats, in Salhotranwala. Hij gebruikte ook mijn riksja. Hij werd mijn vriend en we hadden een goede relatie. Hij kwam ook bij mij thuis. Dan kocht hij suikerriet voor ongeveer 60.000 roepies en dit op krediet. Dat was in augustus of september 2010. Dan kocht hij de suikerriet planten. Hij beloofde om twee maand later te betalen. Ik ging na die twee maanden naar hem toe om mijn geld op te eisen. Hij zei dat hij mij zou betalen. Ik ging een tweede keer en hij betaalde nog niet. Ik ging voor een derde keer, begin december, hij weigerde bot het geld te betalen. Dan beschuldigde hij mij ervan om hem te hebben willen bekeren en van te prediken. Hij zei dat ik een Qadiani ben en hij zei dat ik hem wilde overtuigen van mijn geloof Hij zei ook dat ik "bad words" tegen de profeet heb gebruikt. Hij beschuldigde mij dat ik hem wou bekeren. Hij beledigde mij en hij bedreigde mij om mij te doden. Hij zei dat hij een rechtszaak tegen mij zou aanspannen. Hoe dan ook, ik kon dan wegrennen en ik kwam naar huis terug. Hij had mij gezegd dat hij mij onder art. 295 en 298 zou beschuldigen, en dit is onder de blasfemie-wet.

Mijn vader zei mij dat de politie naar mij zocht. Wegens deze vrees verliet ik mijn huis en ging ik naar Bahawalpur, waar ik wat meer dan een maand verbleef Ik heb een rechtszaak tegen mij, dat is de reden waarom de politie naar mij op zoek is. Ondertussen regelde mijn vader met de hulp van een smokkelaar mijn vlucht. Hij kwam naar Bahawalpur met de auto en nam mij dan naar Lahore, van waaruit ik Pakistan verliet.

f...J

Wanneer was de eerste keer dat u problemen had met die man?

Toen ik naar hem ging, de derde keer.

Wanneer was dat precies? Het was begin december 2010.

U ging naar zijn huis? Ja Wat gebeurde daar precies?

Ik ging alleen met mijn riksja en ik vroeg mijn geld op een vriendelijke manier. Hij betaalde niet en hij verloor zijn humeur en verzamelde mensen en hij beschuldigde mij hem te willen bekeren en dat ik de profeet beledigde.

Hij verzamelde mensen? Hoe deed hij dat?

Hij leeft in een dorp. Hij begon te roepen en vermits we open huizen hebben kwamen de mensen.

Hoeveel mensen kwamen erop af?

Ik weet het niet meer; maar er waren vele mensen.

Wat deed u?

Ik zei aan de mensen dat ik mijn geld kwam vragen. Dan moest ik wegrennen.

Hoe kon u dat doen met al die mensen rondom u?

Ik zei dat ik daar alleen was om mijn geld te vragen en de mensen lieten me vertrekken.

Waar ging u naartoe?

Ik ging naar de boerderij in Channia.

Toen kwam mijn vader om de koeien en buffels te melken.

Ik vertelde mijn vader wat er gebeurde.

Ik bleef in de boerderij. De volgende dag kwam de politie de politie bij mij thuis.

Hoe kwam u dat te weten?

Mijn vader vertelde mij dat. Na de "Raid" kwam hij naar mij toe.

Hij vertelde dat de politie het huis onderzocht. Hij zei : er is een klacht tegen u onder blasfemie-wet en uw leven is in gevaar.

Wanneer gebeurde dit?

Ik weet de juiste datum niet, maar ik moest de plaats verlaten, want het politie-gedrag is heel brutaal als ze iemand kunnen oppakken.

Welke politie?

Chiniot politie.

Waarom Chiniot politie in Rabwah? Omdat het onder hun district valt.

Hoeveel politiemannen kwamen er bij u thuis? Ik weet het niet, ik was er niet.

Had de politie enige documenten bij? Ik weet het niet.

Wat weet u verder van die klacht?

Mijn vader zei mij dat er een beschuldiging is en dat ik iemand wilde bekeren en ze beschuldigden mij van blasfemie.

Wat hoorde u verder over die klacht na uw vertrek?

Ik hoorde dat de politie naar mij zocht. Zij arresteren mensen die worden beschuldigd.

Wat vertelde u uw vader u daarover?

De politie kwam van tijd tot tijd om naar mij te vragen.

Wat is van tijd tot tijd? Mijn vader zei mij twee tot drie keer.

Weet u of uw tegenstander een F.I.R. tegen u indiende? Ja.

Waar? In Saddar Police Station in Chiniot Tegen wie? Enkel tegen mij.

Welke wetsartikelen? 295c en 298c PPC Leg uit waarover die gaat?

295C:

Zulfikar AU Bhutto verklaarde ons non-moslams in 74 en in 84 introduceerde Zia Ul Haq deze artikelen.

Wij hebben geen recht om te prediken. Ze hebben al onze rechten afgenomen.

Waar gaat dit art. 295C specifiek over?

Ik weet het niet

En 298C: ik weet het niet. De wetten zijn tegen ons en we hebben een verbod om te prediken.

Wat is uw vrees? Wat voor straf is daaraan verbonden. We kunnen de capitale straf krijgen, doodstraf of levenslang."

Het CGVS stelt zich o.m. vragen bij de vriendschap tussen verzoeker en de heer S. A. Aangezien laatstgenoemde behoorde tot de Ahle Sunnat beweging, zijnde een extremistische organisatie die campagne voeren tegen de Ahmadi, zou een vriendschap tussen beide weinig waarschijnlijk zijn. Dat de heer S. A. een klant was van verzoeker. Verzoeker wist niet dat hij lid was van Ahle Sunnat zoals het CGVS ten onrechte meent.

Verzoeker verklaarde het volgende bij het CGVS:

"Wanneer kwam hij naar uw huis? Al voor hij de planten kocht?

Ja, reeds voor hij de planten kocht. Niet elke week, enkel een keer of twee.

Ahle Sunnat? Wat is dat?

Ik heb daar niet veel kennis over, maar dit is een sekte.

Iets meer daarover?

Ik weet daar niet veel over; ik heb daar geen interesse voor.

Hoe weet u dat die man daartoe behoorde?

Hij vertelde me dat zelf toen we vrienden werden. In het begin toen ik hem ontmoette.

En wanneer was dat?

Vier, vijf maanden voor ik hem de planten verkocht.

En hij vertelde u dat van in het begin?

Ik weet het niet meer.

En hoe wist hij dat u Ahmadiyya was?

Het is automatisch geweten, omdat bijna alle mensen van Rabwah Ahmadiyya zijn.

En dat was geen probleem voor hem?

We hebben daar over gepraat, maar in a "light way". "

Verzoeker herinnert zich niet het exacte moment meer waarop S. A. hem vertelde tot een extremistische groep te behoren. Verzoeker had en heeft trouwens niet veel kennis over deze extremistische groep Ahle Sunnat zodat het niet noodzakelijkerwijs een probleem was voor hun initiële "vriendschap".

Dat de bewering van het commissariaat dat verzoeker een beroep had kunnen doen op een panel van advocaten onjuist en verouderd is. De informatie van het CGVS zich op baseert dateert van 2004.

Verzoeker verklaarde het volgende bij het CGVS:

"Hebt u geen hulp van een advocaat gevraagd? Ik ging naar een advocaat hier.

En in Pakistan?

Nee.

En waarom niet? Maar we kunnen dat niet. Ze willen onze zaken niet aannemen.

Maar in Rabwah is er een netwerk van ahmadiyya advocaten en u kon ook de plaatselijke voorzitter van de gemeenschap op de hoogte brengen? Ik ben zeer ver van de advocaten en de rechtbank. Ik weet niet hoe dat werkt."

De Ahle Sunnat beweging is er voor gekend om een ideologische, intimidatie en geweldcampagne tegen de Ahmadi te voeren. De problemen van verzoeker worden in feite veroorzaakt door zijn religie. De problemen van verzoeker stelen dus niet enkel op een persoonlijk probleem met S. A. De financiële problemen met de heer S. zijn de aanleiding geweest voor zijn persoonlijke vervolging. Hij had immers een klacht ingediend tegen verzoeker voor de verkondiging van zijn geloof en het beledigen van de profeet. De oorzaak van zijn problemen liggen aldus in de religie van verzoeker, dewelke er voor zorgen dat hij vervolgd wordt en hiertegen geen bescherming kan verkrijgen.

Verzoeker legde twee documenten voor waaruit zijn vervolging omwille van zijn religie blijkt. Verzoeker legt het bewijs neer van een klacht bij de rechtbank die dateert van 27.01.2011. Aan de klacht is eveneens een getuigenis verbonden van dezelfde datum. In het document wordt de houding van de politie aangekaart, omdat die geen enkele actie zouden hebben ondernomen en dit wegens de invloed die de Ahmadi zouden uitoefenen op politie. Dat het commissariaat-generaal er ten onrechte van uit gaat dat de verklaringen van verzoeker in tegenspraak zouden zijn met de neergelegde stukken. Het gegeven dat het neergelegde stuk slechts verwijst naar het artikel 298c van het Pakistaanse strafwetboek (PPC), wil niet zeggen dat verzoeker niet ook voor artikel 295c PPC werd vervolgd. Dat de politie verzoeker op 2 december 2010 thuis is komen opzoeken in Rabwah, is geloofwaardig. Dit wordt niet weerlegd door de overgemaakte stukken. Indien er een directe klacht is bij de rechtbank einde januari 11 over het niet ageren van de politie, is het evident dat er eerder een First Information Report was bij de politie. De beweerde ondermaatse kennis van verzoeker van de wetsartikelen en van het resultaat van zijn rechtszaak doet weinig af aan de geloofwaardigheid van verzoeker, die wordt ondersteund door stavingsstukken.

Dat het algemeen geweten is dat de Ahmadi-moslims in Pakistan vervolgd worden omwille van hun geloof, dat op sommige punten van de hoofdstromingen in de Islam afwijkt ("International Religious Freedom Report 2007", Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2007; "Pakistan: Massacre of Minority Ahmadi", Human Rights Watch, 1.06.2010; "Pakistan: Prosecute Ahmadi Massacre Suspects", Human Rights Watch, 27.05.2012, zie tevens subject related briefing over de Ahmadiyya Muslim Community in Pakistan in het administratief dossier). In Pakistan worden de Ahmadi- moslims bij wet vervolgd. Op grond van artikel 298c worden Ahmadi die zichzelf moslim noemen of die hun geloof prediken of propageren gestraft. Het is niet toegestaan voor ahmadi-moslims om zich voor te doen als moslims. Dit wordt als godslastering gezien. Het is onder andere verboden om op te roepen tot het gebed, de Islamitische groet te gebruiken, de koran te reciteren, hun centrum moskee te noemen, enz. In het Pakistaanse rechtssysteem kan iedere burger bij de politie klacht neerleggen tegen iemand op verdenking van godslastering. Die persoon wordt dan meteen gearresteerd in afwachting van het proces. Dit wordt in Pakistan vaak gebruikt om persoonlijke vetes te beslechten.

Het geloof van de ahmadi in het profeetschap van Mirza Ghulam Ahmad wordt als blasfemie beschouwd omdat een dergelijke geloofsovertuiging het gezag van de profeet Mohammed aantast. De Pakistaanse autoriteiten treden op tegen publicaties van ahmadi, huwelijksuitnodigingen met islamitische terminologie en zelfs opschriften op grafstenen van ahmadi. Concreet kan iedere geloofsuiting van een ahmadi op basis van de PPC strafrechtelijk vervolgd worden. Daarbij dient aangestipt te worden dat de blasfemiewetgeving frequent omwille van oneigenlijke motieven al dan niet onder valse voorwendsels ingeroepen wordt. Niet zelden gaat achter een dergelijke klacht een poging schuil om de tegenpartij in een landdispuut of een zakelijk geschil onder druk te zetten en/ of om een wraakactie uit te voeren. In het geval van verzoeker gaat het om een dispuut over betaling van geleverde landbouwproducten.

In het geval van een aanhouding door de Pakistaanse autoriteiten lopen iedere van de religieuze minderheden een verhoogd risico op mishandeling door de politie. De gerechtelijke procedures die tegen ahmadi opgestart worden, zijn niet alleen traag; frequent wordt invrijheidstelling onder borg aan ahmadi ontzegd. Uit vrees voor represailles door religieuze extremisten hoeden rechters zich er daarenboven voor om verdachten in blasfemie zaken vrij te spreken. Daarnaast worden ahmadi in gevangenissen frequent het slachtoffer van geweldpleging door medege-detineerden en worden ze door het gevangenispersoneel brutaal bejegend. Beklaagden in blasfemiezaken riskeren daarenboven vervolging door niet-overheidsactoren.

Islamitische groeperingen voeren ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes tegen de ahmadi. Lashkar- e Jhangvi, Jaish-e Mohammad, Jamaat-e Islami, Jamaat ut Dawa (vroeger Lashkar-e Tayba genaamd), Ahl- e Sunnat Wal Jamaat, Sipah-e Sahaba, Sunni Tehrik, Tehrik-e Tahafaz-e Naamoos-e Risalat, Khatm-e Nabuwat en andere groeperingen die onder de vleugels van Tehrik-e Taliban-e Pakistan opereren gelden als de voornaamste actoren van deze vervolging. De Pakistaanse autoriteiten slagen er niet in om het door deze bewegingen gepleegde geweld in te dijken en laten de intimidatiepraktijken die deze bewegingen hanteren oogluikend toe.

Er zijn aanwijzingen dat politieagenten betrokken zijn geweest bij geweldadaden tegen ahmadi. Ook zijn er voorbeelden van situaties waarbij de politie nahet om ahmadi te beschermen. Daarnaast komt het voor dat politieagenten zich laten omkopen om een klacht wegens blasfemie op te starten tegen deze of gene. Hoewel zulks niet voor alle politiediensten geldt en hoewel ook voorbeelden voorhanden zijn van situaties waarbij de politie wel degelijk optrad tegen belagers van ahmadi dient over het algemeen gesteld te worden dat de door de Pakistaanse politiediensten geleverde bescherming ontoereikend is. Bij een groot deel van de ahmadi-gemeenschap leeft in ieder geval de overtuiging dat politiediensten niet bereid zijn om hen bescherming te bieden. Ook in Rabwah is de bescherming van de ahmadi-gemeenschap door de politie ontoereikend. Tegen vandalenstreken door aanhangers van Khatme Nabuwat wordt bijvoorbeeld niet opgetreden.

Ahmadi krijgen te maken met ernstige vormen van discriminatie in het Pakistaanse maatschappelijke leven. De ondervonden discriminatie resulteert in sociale uitsluiting die het overgrote deel van de ahmadi-gemeenschap in mindere of meerdere mate treft. De geloofsbeleving van ahmadi wordt systematisch geboycot. Iedere geloofsuiting houdt een risico op gerechtelijke en/ of vervolging door derden in. Daarnaast ondervindt de ahmadi-gemeenschap aanzienlijke moeilijkheden bij het oprichten van gebedshuizen. Het gebeurt herhaaldelijk dat ahmadi-moskeeën vernield of geconfisqueerd worden. In het Pakistaanse onderwijssysteem wordt religieuze intolerantie uitgedragen. Niet alleen bevatten de leerboeken denigrerende opmerkingen ten aanzien van het ahmadi-geloof, daarnaast wordt de toegang tot onderwijs voor ahmadi op verschillende wijzen belemmerd. De vrijheid van meningsuiting van de ahmadi is ernstig ondermijnd en wordt strafrechtelijk vervolgd.

Rabwah is een stad in Pakistan die in 1948 door de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap gesticht werd en waar 95% van de inwoners ahmadi-moslim is. Toch is ook hier de situatie hetzelfde als in de rest van Pakistan. Er is geen enkele politieagent die ahmadi-moslim is en in de gemeenteraad en het stadsbestuur zetelen geen ahmadi-moslims als gevolg van hun bij wet opgelegde minderheidsstatus als niet-moslims.

Rabwah (Chenab Nagar) kan niet als een veilig vestigingsalternatief wordt aanzien. Daarnaast worden de Pakistaanse autoriteiten niet altijd in staat geacht om ahmadi adequaat te beschermen.

De bronnen stellen zonder uitzondering dat de publieke sector in Pakistan door verreikende corruptie gekenmerkt wordt. In de Corruption Perception Index die jaarlijks door de niet- gouvernementele organisatie Transparency International opgesteld wordt op basis van de corruptie zoals deze waargenomen wordt door ambtenaren, politici, zakenlui en onderzoekers scoorde Pakistan in 2011 op een schaal van 0 (totaal corrupt) tot 10 (niet corrupt) 2,5. Daarmee bevindt het land zich op de 134ste plaats van de 182 onderzochte landen en situeert zich op het niveau van landen zoals Libanon, Niger en Sierra Leone. Ter vergelijking behaalt België op de Corruption Perception Index een score van 7,5 en staat op de negentiende plaats van de onderzochte landen. Ook gedurende de voorgaande jaren scoorde Pakistan aanhoudend laag in dit gereputeerde onderzoek.

In het Country Report of Human Rights Practices 2010, dat in april 2011 door het US Department of State uitgegeven werd, wordt corruptie een wijdverspreid fenomeen genoemd bij de Pakistaanse overheid en onder de lagere rangen van de politiediensten. De pogingen van de Pakistaanse overheid om het probleem aan te pakken zijn beperkt. Hoewel corruptie strafbaar is, wordt de betreffende wetgeving niet effectief toegepast en vinden corrupte praktijken grotendeels straffeloos plaats. Deze inschatting wordt gedeeld door de Asian Human Rights Commission. Deze mensenrechtenorganisatie noemt corruptie in Pakistan een ingebakken en almaar toenemend fenomeen. Freedom House omschrijft corruptie in Pakistan als alomtegenwoordig in de politiek en bij de overheid. Volgens professor Umbreen Javaid, voorzitter van de faculteit politieke wetenschappen van de universiteit van Punjab, komt corruptie voor in alle maten en gewichten in alle geledingen van de Pakistaanse

maatschappij. Niet alleen de publieke en de private sector zijn gecorrumpeerd; ook de politiek, het gerecht en religieuze organisaties worden door corruptie geteisterd. Corruptie is volledig ingeburgerd en is zo wijdverspreid dat het steeds meer als vanzelfsprekend aanvaard wordt.

De politiediensten behoren tot de poverst bestuurde overheidsinstellingen van Pakistan. Ze worden omschreven als slecht uitgerust, onvoldoende opgeleid, vergaand gepolitiseerd en chronisch corrupt. Het gebeurt dat agenten zich te buiten gaan aan geweldpleging, mishandeling, onrechtmatige gevangenneming en buitengerechtigde moorden. Daarnaast worden gevangenen en hun familieleden afgeperst en worden klachten tegen betaling ingetrokken of weerhouden. Het komt voor dat politieagenten een geldsom aanrekenen voor het registreren van een klacht. Tegelijk accepteren agenten soms geld voor de registratie van onware klachten of registreren terechte klachten enkel nadat smeergeld betaald wordt. Het betalen van een omkoopsom om aan een politieklacht te ontsnappen is een courant gebruik. Ook gebeurde het dat de autoriteiten een niet gestaafd "FIR" (First Information Report) opstelden met als enige doel deze of gene te intimideren of onder druk te zetten.

De onafhankelijke werking van het gerecht wordt door externe invloeden belemmerd. Door beslissingsrecht over gerechtelijke benoemingen domineert de uitvoerende macht het gerechtelijke apparaat. Vooral in rechtszaken met een politieke lading ondervindt het gerecht druk van de uitvoerende en de wetgevende macht. In blasfemie zaken durven vooral rechters van de lagere rechtbanken het soms niet aan om tegen de eisen van religieuze extremisten in te gaan. Daarnaast kampt het Pakistaanse gerecht met immense achterstand. Vanwege deze achterstand, de inefficiëntie en de corrupte praktijken van menige rechters stelt het merendeel van de bevolking nauwelijks nog vertrouwen in de werking van het gerecht.

Uit de verschillende bronnen blijkt dat ahmadi in Pakistan vervolgd worden door de overheid omwille van hun religie. Onder druk van islamitische bewegingen onderneemt de Pakistaanse overheid verschillende acties tegen deze religieuze minderheid. Deze acties bestaan op de verschillende niveau's van het bestuur van het land. De nationale wetgevende macht neemt discriminerende en incriminerende wettelijke beslissingen, die zelfs tot in de Pakistaanse grondwet doorgedrongen zijn. De lokale besturen nemen administratieve beslissingen die de uitoefening van het geloof inperken. De politiediensten en rechtbanken arresteren en veroordelen ahmadi op basis van hun geloof en de uiting ervan. Wanneer er een vervolging is door de Pakistaanse autoriteiten van Ahmadi, zoals in het geval van verzoeker, is de rechtspositie van de beklagde zondermeer zwak.

Naast deze vervolging door de overheid, blijven de verschillende Pakistaanse bestuursniveau's passief in het geval van vervolgingsdaden door niet-overheidsactoren. Intimidatie, gewelddaden en moord worden frequent niet onderzocht. De belangrijkste niet-overheidsactoren zijn moslims die de ahmadi-gemeenschap viseren omwille van hun geloof. Dit blijkt vaak heel formeel uit de omstandigheden, maar soms spelen uiteraard ook andere motieven een rol. Persoonlijke vetes, economische belangen en andere bronnen van conflict gaan soms schuil onder het mom van religieus geweld. Het is echter niet mogelijk een onderscheid te maken ingedeeld volgens de motieven van het geweld of de intimidatie, aangezien de daders die zelf niet altijd openlijk te kennen geven. Discriminerend of gewelddadig optreden wordt in de Pakistaanse maatschappij niet zelden vergoelijkt wanneer het slachtoffer tot de ahmadi-gemeenschap behoort.

Derhalve heeft het CGVS de zaak niet naar behoren behandeld en heeft men aan verzoeker het statuut van vluchteling of het statuut van subsidiair beschermde ten onrechte geweigerd.

Aangezien de motivatie die het CGVS geeft, kan weerlegd worden door verzoeker. Dat de negatieve beslissing van CGVS derhalve niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is.

Dat nu, gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van het verhaal van verzoeker is geschied, huidig beroep dan ook gegrond is en tot nader order geloof dient gehecht te worden aan zijn verhaal en aan zijn vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Dat we hier een schending vaststellen van de motiveringsplicht eveneens de schending van de Conventie van Genève inzake het statuut van vluchteling, de vluchtelingen status zoals voorzien in art 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker dan ook dient erkend te worden als politiek vluchteling overeenkomstig art 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker is steeds beschikbaar voor verder toelichting in deze zaak.

Minstens dient aan verzoeker de status van de subsidiaire bescherming worden toegekend op grond van art 48/4 van de Vreemdelingenwet, gezien de algemene situatie ter plekke. Het is wel degelijk aangetoond dat verzoeker ernstige schade zal ondervinden in geval van terugkeer naar zijn land.

Aangezien verzoeker een gegronde vrees heeft voor zijn persoonlijke fysieke en morele integriteit.

Dat op grond van het bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van het CGVS, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier”.

Er worden geen nieuwe stukken bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.2.2. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van zijn religieuze overtuiging, met name Ahmadi. Zijn vriend S. A, die lid was van de extremistische Ahle Sunnat beweging, was hem geld verschuldigd. S.A. wilde dit echter niet betalen en beschuldigde verzoeker er publiekelijk van dat hij als Ahmadi zijn geloof kwam verkondigen en S.A. wilde bekeren. Daarna zocht de politie hem omdat hij werd beschuldigd van blasfemie en zijn geloof had verkondigd.

De bestreden beslissing wees verzoekers asielaanvraag af omdat aan verzoekers ingeroepen problemen geen geloof kan worden gehecht. Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker een Ahmadi is, maar hij maakt een persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk. Volgende vaststellingen wijzen op de ongelooftwaardigheid van zijn problemen:

- verzoekers verklaringen over zijn vriendschap met S.A. doen vragen rijzen, aangezien S.A. behoorde tot de Ahle Sunnat beweging, die een extremistische islamitische groepering is die ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes voert tegen de Ahmadi;
- verzoeker kan zijn vrees tegenover de groepering Ahle Sunnat niet duiden;
- inzake de documenten die verzoeker voorlegde, kon hij weinig uitleg verschaffen, de inhoud van de documenten strookt niet met verzoekers verklaringen, de documenten worden niet gestaafd met geloofwaardige en coherente verklaringen;
- verzoekers bewering dat hij geen beroep kon doen op een advocaat is niet geloofwaardig omdat de ahmadi-gemeenschap over een panel aan advocaten beschikt die bijstand verlenen aan ahmadi's met problemen, verzoeker heeft geen gebruik gemaakt van de structuren binnen de ahmadi-gemeenschap om zijn problemen aan te kaarten en hulp te vragen;
- verzoekers verklaringen betreffende zijn acties ondernomen na het incident zijn niet eensluidend;
- een aantal elementen met betrekking tot zijn reisweg zijn niet geloofwaardig: ze zijn onderling tegenstrijdig (verzoeker kwam in België aan met het vliegtuig of met de auto, de verklaringen over zijn reisdocumenten) en verzoeker kan geen enkel document neerleggen ter staving van zijn reisweg.

Verzoeker verklaart zich niet akkoord met deze motieven en poogt in het verzoekschrift sommige van deze motieven te weerleggen. Verzoeker herhaalt in hoofdzaak zijn asielrelaas en citeert verschillende van zijn verklaringen afgelegd tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.2.1. Verzoeker stelt dat hij niet wist dat zijn vriend S.A. lid was van Ahle Sunnat, alleszins dat hij het exacte tijdstip niet kende waarop S.A. hem dit vertelde. Er dient te worden vastgesteld dat dit niet strookt met de gegevens van het dossier, waaruit blijkt (gehoorverslag CGVS, p. 13) dat verzoeker het volgende verklaarde:

“Hoe weet u dat die man daartoe behoorde?

Hij vertelde me dat zelf toen we vrienden werden. In het begin toen ik hem ontmoette.

En wanneer was dat?

Vier, vijf maanden voor ik hem de planten verkocht.

En hij vertelde u dat van in het begin?

Ik weet het niet meer.

En hoe wist hij dat u Ahmadiyya was?

*Het is automatisch geweten, omdat bijna alle mensen van Rabwah Ahmadiyya zijn.
En dat was geen probleem voor hem?
We hebben daar over gepraat, maar in "a light way".*

Hieruit blijkt dat verzoeker van in het begin hij S.A. ontmoette, wist dat hij lid was van Ahle Sunnat. Verzoekers bewering van het tegendeel kan niet worden aangenomen.

2.2.2.2. Verzoeker meent verder dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat verzoeker als ahmadi een beroep kon doen op een panel advocaten achterhaald is omdat deze informatie van 2004 dateert. Verzoeker toont echter niet met meer recente informatie aan dat dit gegeven achterhaald zou zijn. Een loutere bewering in dit verband volstaat niet. Uit het gehoorverslag blijkt trouwens dat verzoeker verklaard heeft dat hij niet weet hoe dit werkt, niet dat het niet bestaat (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15):

*"Hebt u geen hulp van een advocaat gevraagd? Ik ging naar een advocaat hier.
En in Pakistan?"*

Nee.

En waarom niet? Maar we kunnen dat niet. Ze willen onze zaken niet aannemen.

Maar in Rabwah is er een netwerk van ahmadiyya advocaten en u kon ook de plaatselijke voorzitter van de gemeenschap op de hoogte brengen? Ik ben zeer ver van de advocaten en de rechtbank. Ik weet niet hoe dat werkt."

2.2.2.3. Inzake de documenten stelt verzoeker dat zijn verklaringen wel geloofwaardig zijn en niet in tegenspraak met de neergelegde stukken, dat het gegeven dat het neergelegde stuk slechts verwijst naar artikel 298c niet wil zeggen dat verzoeker niet ook voor artikel 295c werd vervolgd, dat de politie hem is komen opzoeken op 2 december 2010 niet in strijd is met de stukken, dat er wel een FIR is, en dat zijn geloofwaardigheid wordt ondersteund door deze stukken.

Door deze uitleg ontkent verzoeker alleen maar bepaalde vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Deze vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en die zich in het administratief dossier bevinden. Door deze loutere ontkenningen en beweringen kan verzoeker geen afbreuk doen aan het motief over de stukken in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent bovendien niet dat uit publieke informatie blijkt dat dergelijke documenten in Pakistan ook gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden en de Raad sluit zich aan bij de visie dat van iemand die beweert een levenslange gevangenisstraf of zelfs de doodstraf te kunnen oplopen, verwacht mag worden dat hij de evolutie van zijn zaak opvolgt en daar een uitgebreide kennis over heeft.

2.2.2.4. Waar verzoeker stelt het algemeen geweten is dat de Ahamdi-moslims in Pakistan vervolgd worden en hiervoor verwijst naar het Country report of Human Rights practices 2010, uitgegeven door het US Department of State, naar ongedateerde informatie van de Asian Human Rights Commission, naar ongedateerde informatie van Freedom House, naar ongedateerde verklaringen van professor U.J. en naar andere verschillende bronnen, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar rapporten en verklaringen van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aantoont. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.2.2.5. Verzoeker legde eveneens ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reisweg. Hoe dan ook brengt verzoeker geen begin van bewijs bij van zijn reisweg en legt hij ongeloofwaardige verklaringen af over de documenten waarmee hij naar België is gereisd. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen, hij had de grootste moeite om zijn aankomst in België te situeren. Hij legt geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, ook deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

2.2.2.6. Verzoeker beperkt zich verder in zijn middel tot het herhalen van zijn asielrelaas. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

2.2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Pakistan van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. De Raad neemt de motieven van de bestreden beslissing over en maakt ze tot de zijne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET